PLAMENČEK

POD SVOBODNIM SONCEM

Breznica, september '11

LETO 18, št. 4

KDOR IŠCE, TA NAJDE

KDOR IŠCE, TA NAJDE	**2**
BESEDA PLAMENČKA	**3**
ZA DUHOVNI NAPREDEK	**4**
PLAMENČEK PRIPOVEDUJE	**6**
POLETNI TABOR V BOHINJSKI BISTRICI	6
TABOR ČETE TULEČIH KOJOTOV, GERŠIČI 2011	8
KLAN POLNA HIŠA NA TABORU 2011	13
ZAKLAD IZ ZAGAT -- Kamnik, 4. 9. 2011	26
TEČAJI ZA VODNIKE 2011	28
SI, SI, SI...NOS VAMOS A MADRID!!!!	29
TZV II	30
:) TZV 3, Podvolovljek 16.8-22.8.2011 :)	31
KO VODITELJI ODIDEJO NA MORJE	32
PREDSTAVLJAMO VAM	**35**
NAČRTOVANE POČITNICE SO MI SPLAVALE PO VODI	35
SPOMINJAMO SE	**39**
KVAJDEJ	39
ZA MALE SIVE CELICE	**43**
KDO PREPOZNA ČLANE NAŠEGA STEGA	43
MALO ZA ŠALO	**44**
MILAN BRIHTA IN ENKRATEN DOGODEK	44
MADRID	**47**
BP-JEV KOTIČEK	**48**

Plamenček *je glasilo stega Breznica 1, enote Združenja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov.*

Uredniški odbor:
- **glavni urednik: Luka Pavlin;**
- **tehnična urednica: Mirjam Resman;**
- **Urednik za PP: Blaž Žemlja;**
- **Urednica za IV: Anja Lužnik;**
- **Urednica za VV: Tajda Šimac Turk;**
- **ostali sodelavci: Anja Lužnik, Katja Čop, Tina Šranc.**

Živjo vsem!

Moram priznati, da me je bilo za tole številko pošteno strah, ali bo sploh izšla. Pa ne zaradi materiala. Sam sebi sem postal lasten problem. Kar iskreno bom povedal: len sem bil. Avgusta sem dobil še zaposlitev, ki mi je začela jemati še tisto malo energije, kar sem je še premogel. Kljub temu sem nekajkrat zavrtel telefon in malo »potežil« voditeljem našega stega, naj mi vendarle za božjo voljo pošljejo material za tekočo številko.

Seveda so mi vsi obljubili, da bom material čim prej dobil, v prvi polovici meseca pa v e-poštnem predalu še vedno ni bilo nić. Za Plamenček. Pa sem še malo zatežil in na koncu mi je le uspelo. V dveh dneh je pošta prišla. In ni je bilo malo. Prav vsi, od volčičev do popotnikov so se pošteno potrudili in, po mojem mnenju, popisali prav vse dogodke tega poletja. Iskrena hvala jim in seveda njihovim voditeljem, brez katerih poročila ne bi prišla do mene. Nekaj je res dobrih.

Kaj boste lahko prebrali, gotovo že veste: tabori, tečaji za vodnike, srečanje mladih v Stični, načrtovalni skvo in še marsikaj. Upam, da vam je Plamenček všeć. Meni je zelo. Sploh, ker je tako debel.

Aja, še to. Hvala za spodbudo. Od zdaj bom bolj priden in ne bom več lenaril. Mogoče bom tudi več težil za Plamenček. :)

Luka, glavni urednik

KAKOR OČE

»Poveseliti in vzradostiti pa se je bilo treba, ker je bil ta, tvoj brat, mrtev in je oživel, bil je izgubljen in je najden.«

(Lk 15,32)[1]

S temi besedami Jezus zaključuje priliko o izgubljenem sinu, ki jo gotovo poznaš. Hoče nam pokazati veličino Božjega usmiljenja. Ta prilika končuje poglavje Lukovega evangelija, v katerem Jezus pove še dve drugi priliki na isto temo.

Se spomniš prilike o izgubljeni ovci, ko gospodar pusti v puščavi devetindevetdeset ovac in gre iskat izgubljeno?[2]

Se spomniš zgodbe o izgubljeni drahmi in kako vesela je bila žena, ko jo je našla? Pokliče tudi prijateljice in sosede, da bi se skupaj veselile.[3]

»Poveseliti in vzradostiti pa se je bilo treba, ker je bil ta, tvoj brat, mrtev in je oživel, bil je izgubljen in je najden.«

Tako vabi Bog tebe in vse kristjane, da bi se z njim veselili, praznovali in bili deležni njegovega veselja, ker se je vrnil grešni človek, ki je bil izgubljen in potem najden. Te besede izreče v priliki oče svojemu starejšemu sinu, ki je delil z njim vse svoje življenje, toda po napornem delovnem dnevu noče stopiti v hišo, kjer praznujejo vrnitev njegovega brata.

Oče gre naproti zvestemu sinu, kot je šel naproti izgubljenemu, in ga skuša pregovoriti. Toda očetova čustva in čustva starejšega sina so si v očitnem nasprotju: oče je poln brezmejne ljubezni in veselja ter želi, da bi to vsi delili z njim, sin pa je poln zaničevanja in ljubosumja do brata, celo ne priznava ga več za brata. Ko govori o njem, namreč pravi: »Ta tvoj sin, ki je zapravil tvoje imetje.« Lk 15,30.

Ob očetovi ljubezni in veselju zaradi sinove vrnitve je še bolj videti jezo starejšega sina, jezo, ki razkriva hladen, lahko bi rekli lažen odnos do očeta. Temu sinu je pri srcu samo delo, izpolnjevanje dolžnosti, nima pa sinovske ljubezni do očeta.

---

1 Beseda življenja, marec 2001, objavljena v Novem svetu 3/2001.
2 Prim. Lk 15,4-7.
3 Prim. Lk 15,8-10.

Rekli bi, da mu je pokoren kot gospodarju.

»Poveseliti in vzradostiti pa se je bilo treba, ker je bil ta, tvoj brat, mrtev in je oživel, bil je izgubljen in je najden.«

S temi besedami Jezus opozarja na nevarnost, v katero lahko zaideš tudi ti: da živiš zato, da bi bil dober človek, ki si prizadeva za popolnost, pri tem pa obsojaš manj dobre brate. Če si namreč "navezan" na popolnost, gradiš samega sebe, se napolnjuješ s seboj in si poln občudovanja samega sebe. Ravnaš kot sin, ki je ostal doma in našteva očetu svoje zasluge: »Toliko let ti služim in nikoli nisem prestopil tvojega ukaza.« Lk 15,29.

»Poveseliti in vzradostiti pa se je bilo treba, ker je bil ta, tvoj brat, mrtev in je oživel, bil je izgubljen in je najden.«

Jezus s temi besedami oporeka miselnosti, da odnos do Boga temelji le na izpolnjevanju zapovedi. Takšno izpolnjevanje ne zadošča. Tega se dobro zaveda tudi judovsko izročilo.

V tej priliki Jezus osvetljuje Božjo ljubezen, ki kaže, kako Bog, ki je ljubezen, naredi prvi korak do človeka, ne da bi sodil, ali si človek to zasluži ali ne. Bog hoče le, da se mu ljudje odpremo, da bi z njim živeli v pristnem življenjskem občestvu. Seveda je, kot lahko razumeš, za Boga ljubezen največja ovira prav življenje tistih, ki zbirajo zaslužna dejanja in dobra dela, Bog pa bi rad imel njihovo srce.

»Poveseliti in vzradostiti pa se je bilo treba, ker je bil ta, tvoj brat, mrtev in je oživel, bil je izgubljen in je najden.«

S temi besedami te Jezus vabi, da imaš do grešnika enako brezmejno ljubezen, kakršno ima do njega Oče. Jezus te vabi, da ljubezni, ki jo ima Oče do katerega koli človeka, ne meriš s svojo mero. Ko Oče povabi starejšega sina, naj se z njim veseli, ker je najden izgubljeni sin, hoče tudi od tebe, da spremeniš miselnost: kot brate in sestre sprejemaj tudi tiste može in žene, ki bi jih samo zaničeval in se čutil vzvišenega nad njimi. To bo povzročilo pravo spreobrnjenje v tebi, ker te očiščuje prepričanja, da si boljši, in ti pomaga izogibati se verski nestrpnosti in sprejeti odrešenje, ki ti ga je Jezus zaslužil, kot čisti dar Božje ljubezni.

Chiara Lubich

POLETNI TABOR V BOHINJSKI BISTRICI

PONEDELJEK (25. julij 2011)

Brezniški skavti smo se v ponedeljek 25. julija, ob 8:00 dobili na železniški postaji. Odpravljali smo se na tabor v Bohinjsko Bistrico. Šest volčičev in dva voditelja smo se vkrcali na vlak. Ko smo prispeli v Bohinj, smo počakali skavte iz Dornberka: tri volčiče, Meto, Alena in Klaro, in voditelja, Vesno in Jana. Igrali smo se spoznavne igre. Potem smo imeli orientacijski pohod. Razdelili smo se v dve skupini in odšli po Bohinjski Bistrici. Ko smo prišli nazaj, smo imeli kosilo. Po kosilu smo razparkirali svoje stvari. Sledile so delavnice. Na taboru smo bili vitezi, zato smo si izdelali obleke in ščite. Ko smo povečerjali, smo imeli družaben večer. Sestavili smo zgodbe ob slikah.

TOREK (26. julij 2011)

Takoj ko so nas z lonci premamili iz sladkega spanca, smo se odpravili na viteško urjenje. Potem je bil že čas za malico in nato smo hitro pospravili svoje sobe, ki so jih kmalu prišli pogledat voditelji in jih ocenili. Sledile so delavnice, pri katerih nam je čarovnica prerokovala iz kart in z roke. Lady in Modrec sta z nami delala mošnjičke in zlatnike, ki so že čez kakšne tri minute bili na naših rutkah. Po kosilu se nam je pridružila Urška, ki je prejšnji dan prišla iz kolonije. Nato smo peš odšli do Studorja in tam poskusili jahati islandske konje. Nato smo se s prevozom odpeljali nazaj, imeli večerjo, za lep večer pa smo skavtinje iz Breznice pripravile kup iger. Sledilo je lepo spanje.

SREDA (27. julij 2011)

Najprej smo imeli jutranjo telovadbo. Po telovadbi smo pozajtrkovali. Nato smo imeli delavnice, izdelovali smo meče. Po delavnicah smo se peš odpravili do Bohinjskega jezera. Tam smo imeli kosilo, vodne igre in se kopali v jezeru. Čez nekaj časa nas je ježek Iki odpeljal nazaj. Ko smo prišli nazaj, smo najprej šli po drva, Naredili smo taborni ogenj. Ob tabornem ognju smo peli, jedli hrenovke in tvist. Nato smo šli spat.

ČETRTEK (28. julij 2011)

Dopoldne smo odšli na slavni Ajdovski gradec, katerega v svoji pesmi opeva tudi France Prešeren. Tam so se naši volčiči preizkusili v viteških igrah. Imeli so že zadnjo možnost, da osvojijo potrebne točke v tekmovanju za najboljšo gručo. Po

kosilu je sledila maša. Potem smo si vzeli malo prostega časa, katerega so volčiči večinoma porabili za igranje ročnega nogometa. Zvečer smo si privoščili pravo pravcato viteško večerjo ob svečah. Sledil je še krst, kjer so naši volčiči postali pravi vitezi.

PETEK (29. julij 2011)

Morali smo poskrbeti, da smo pustili hišico lepšo, kot smo jo prejeli, zato je bilo petkovo jutro namenjeno temu opravilu. Potem so počasi začeli prihajati starši naših volčičev, Dornberk pa se je moral počasi odpraviti proti postaji. Še zadnjič smo si pomahali v upanju, da izpeljemo še kakšen uspešen tabor.

Krdelo

TABOR ČETE TULEČIH KOJOTOV, GERŠIČI 2011

Moja dogodivščina iz tabora :)

Ena izmed dogodivščin na taboru, ki se mi je najbolj vtisnila v spomin, je zagotovo naš vodov potep. Zgodaj zjutraj (takoj po dogovorjeni odkupnini z našimi kradljivci zastave) smo spakirali svoje najnujnejše stvari in se z zemljevidom v roki vsak vod posebej podali na potep. Mi, mravljice, smo se podale na pot do Krasinca. Pol poti smo si delili z našimi svizci, s katerimi smo si v Podzemlju privoščili tudi dolgo pričakovan sladoled. Nato smo pot nadaljevale same. Hodile smo le še kakšno urico in že se je pred nami pojavila tabla Krasinec. Odločile smo se, da svojo srečo pri iskanju prenočišča iščemo najprej po stranski cesti na desno. Naenkrat smo na levi zagledale pravljično hiško (kot od Janka in Metke). Sprva smo se obotavljale, nato pa sta nam že prišla naproti fant in dekle (kasneje smo izvedele, da sta to tabornika Lucija in Žan), skozi okno pa nam je mahala prijazna gospa Vesna. Povabila sta nas bliže in že smo pomagale pri nošenju drv. Bile smo postrežene z odličnim osvežilnim sadnim napitkom. Po klepetu z Lucijo smo se skupaj z našimi novimi prijatelji odpravile kopat. Vse smo bile zelo navdušene in presenečene nad reko Kolpo, ki je bila zelo topla in osvežujoča. Po kopanju smo se vrnili do »naše« hiške in prosile, ali si lahko malo sposodimo kuhinjo. Gospa Vesna nam je pokazala nekakšno »zunanjo kuhinjo« in že smo pričele kuhati. Pomagala nam je našo omako iz kozarca popestriti s čisto pravimi lisičkami in veliiiko zelišči, ki jih goji na vrtu. Vse zadovoljne smo pojedle odlično kosilo in se spet odpravile namakat v Kolpo. Nevedoč smo plavale kar do Hrvaške… :) Tam smo se spuščale po toboganu in se razvajale na mehki preprogi iz mahu. :) Spoznale smo, da bo treba počasi oditi in se spravile z vode. Vrnile smo se do hiške in še malo pomagale pri delu na vrtu. Nato smo si lahko zunaj spekle odlične popečene kruhke, medtem pa smo ugotovile, da smo zelo utrujene. Zamenjale smo naše predvideno prenočišče pod zvezdicami z udobno sobico in utonile v globok spanec.

Zjutraj smo se še pravočasno zbudile, pojedle, se zahvalile za vse in hitro »oddrvele« do Podzemlja, kjer smo se skupaj s cverglami in svizci odpravili nazaj do našega preljubega tabora in voditeljev.

Katja, Skrbna mravlja

Utrinki iz straže

Gašper in Štefan:
5:00 Tina pride v šotor kot slon, a ji še zmeraj ne uspe zbuditi Štefana. Tina pravi, da neki poka, a ima očitno prisluhe. Sej sliši se res neki, kot da bi po gozdu »lomastla« čreda slonov, tako, da že težko verjameš, da lahko kdo tako zastavo ukrade.

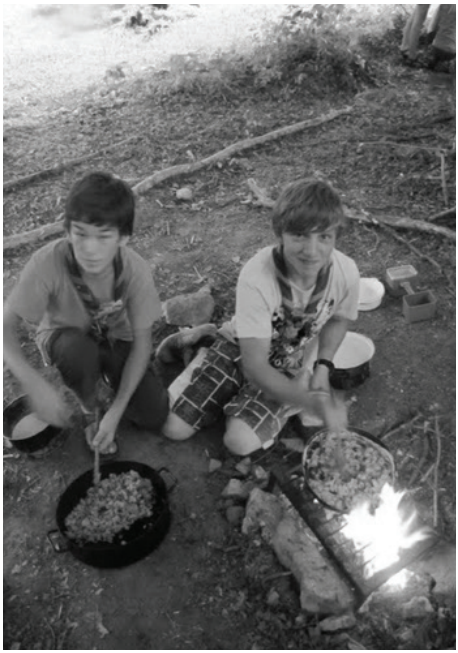

5:20 Na tabornem prostoru še vedno sama.
Vprašanje: Kaj pa, če je še kdo in se skriva? Zakaj ga potem ne vidim?
Odgovor: Noben, ker sva sama.

5:40 No, očitno v potočku živijo tudi race. Sam jih nisem še nikoli videl. Kaj pa, če so »čapci« pa si tako signalizirajo. Te race se nekam čudno oglašajo. Sam še zmeraj, ker »čapec« bi bil v ledeni vodi toliko časa? Grem pogledat. Nobenih rac ni tam. To postaja že rahlo dolgočasno.

Jana in Janja
Naj opišem to noč danes:
Mislim, da je luna danes polna. Oh, kako lepo osvetljuje taborni prostor. Iz daljne daljave se sliši nek krik. Ampak naj vas to ne zmoti. Zrak je čist. Na nebu je nekaj zvezdic in malo oblakov. … Iz daljave se slišijo zvoki psov. Kako zanimivo.

Straža med 1 in 5 uro zjutraj:
1:00 Nič se ne dogaja!

1:30 Tukaj se nič ne dogaja, že dolgčas ful postaja!

2:20 Šumi, šumi!

3:30 Ne dogaja se nič, skoz veje pokajo, ampak nič posebnega.

3:50 Obstajata 2 možnosti, ali sem slep kot krt ali pa so izginile vodove zastavice. Po obhodu sem ugotovil, da so vodove zastavice res dobile noge in počasi odskakale drugam.

Pesem na straži: (Katja in Kaja)

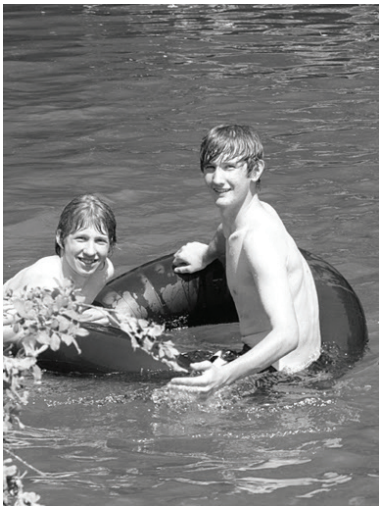

Sova sliši se,
Vse spokojno je.
Ptički žvrgolijo,
Mojco prebudijo.

Kaja je na preži,
da se vsak naježi,
Janja se obrača,
Tina prav tako,
do tedaj vse tiho je bilo.

En svizec se prebuja,
misli, da na zbor zamuja.
A očitno se moti,
ura še rana je.

Vprašanje: Kako narediti pečen tvist, ne da postane črn.
Odgovor: Oprostite, toda za to vprašanje ni odgovora.

Nejc in Rok:
Na začetku se ni nič dogajalo. Razen žurke rac in rib, ki so hodile po zrak. Nato je nastala tišina in zgoraj se je začela dogajat… poka, poka. Malokdo po nesreči zakašlja, cunje se drgnejo … na kar iz členarja prileti en tip in vzame zastavico od pingvinov. Nejc leti za njim. Takoj potem pa še en tip iz gozda. Vzame zastavico od svizcov. Jest (Rok) raje počakam pri jamboru, da ne bi vzel

še teh zastav. Naslednjo stražo je zbudil kar Nejc, ko se je spotaknil ob »štrik« od šotora od pingivnov, ko je lovil kradlijivca ….

Anekdota iz tabora

Ko smo prvi dan prispeli do tja (po zelooo dolgi in naporni poti ;)) smo hitro postavili šotore. Sonce je pripekalo tako močno, da nas je prav gotovo vse mikal skok v mrzlo Lahinjo. A kot nalašč nas je čez nekaj časa najprej prijetno osvežil dež. A ta osvežilni dež se je spremenil v pravo deževje ki pa ni nehalo in nehalo. Vendar meni nič tebi nič je bilo treba postaviti členar. Hitro smo ga postavili (kljub kapljam dežja, ki so še vedno padale z neba), nato ogreli glasilke in pričeli z petjem (dretjem) bansov, ki naj bi odgnali dež. Drli smo se, plesali in peli vse dokler ... ni v šotor pritekel Urban in nam povedal veselo novico, da smo blili očitno tako glasni, da smo pregnali sive oblake. Vsi veseli smo stekli ven in pričeli z igrami, pri katerih nas je blila kar lepa večina blatnih. To je bil kot nek začetek tabora. Mislim da je bil prvi dan na taboru odlično izpeljan in mogoče je k tem pripomogla tudi tista ploha dežja. :)

Jana, Požrtvolalna pižmovka

Moje mnenje

Bilo je nepozabno, dogodkov toliko, da ne veš, kateri je bil najboljši. Vsi so bili nekaj posebnega, zato je bil tabor nepozaben. Bili smo indijanci, uživeli smo se v vlogo slepih in tako zdržali pet ur brez pogleda, spoznali življenje Barage, se

naučili prisluhniti naravi ... Bili smo v savni, se kopali v Lahinji, imeli super pot preživetja s toboganom, veliko blata ... Vsak taborni večer pa je bil nekaj posebnega: peli smo, se igrali razne igre in se imeli imenitno, ponoči pa stražili tabor ter zastave. Seveda brez izhoda tudi ne gre. Tam smo se tudi zabavale (vsaj cvergle). Smejale smo se, pogovarjale, spoznale ene fejst fante (a ne Katarina?). Vendar brez dneva čete tudi ni šlo. To je bil dan za počitek, lenarjenje ter masažo. Tabor je bil prekratek, vendar zmeraj je tako, da je enkrat konec in moram vam priznati, da je bil ta tabor najbolj ZAKON!!! z veliko skavtskega duha in ne bo ga boljšega (ali pač). Voditelji, hvala za ves dober program :))))))

Pia, Skrbna pižmovka

KLAN POLNA HIŠA NA TABORU 2011

(fotografije Gašper R.)

Ponedeljek, 8. 8. 2011

Naše dolenjsko-belokranjsko popotovanje smo pričeli ob 7:30 z jutranjo molitvijo na železniški postaji v Žirovnici, od koder smo z vlakom krenili naprej do Ljubljane. Dobili smo tudi skrivnostni paket, ki smo ga lahko odprli šele v Kranju. Notri so bile taborne knjižice. Že ko smo prišli v Ljubljano, je nekdo predlagal »vrteče se meso čez cesto«, vendar zanj ni bilo časa, poleg tega pa je bilo še dokaj prezgodaj. Pot smo nadaljevali z avtobusom številka 19, namenjenim v Kočevje. Pot je minila hitro, saj smo se vmes pogovarjali, spali, za dodaten adrenalin pa je poskrbel še voznik, ki nam je vsake toliko časa vzel dih.

Iz avtobusa smo pobrali nahrbtnike in polovica nas je šla v trgovino. Vse je potekalo po načrtu, dokler ni na vrsto prišel originalni račun, ki je prodajalkam povzročil nekaj preglavic in zastoj pred blagajno. Želeli smo si tudi kartice Smrkcov, a se žal ni skladalo z originalnim računom.

Na travniku so nas že nestrpno čakali ostali. V sklopu kateheze na temo odgovornosti je vsak dobil 2 surovi jajci, ki jih je do konca dneva moral čuvati pri sebi. Ker pa nismo odgovorni le zase, smo si eno jajce zamenjali z drugim. Ko smo polnili zadnje prostore naših nahrbtnikov, smo stresli špagete. Pojedli smo še malico in odhiteli po zemljevidu naprej. Po nekaj kilometrih smo se ustavili na nogometnem igrišču, kjer smo pričeli s kuhanjem kosila. Ves čas tabora smo kuhali po parih. Midva s Črtom sva se za kosilo združila z Mojco in Žanom, saj smo skupaj pripravili pire in hrustljavo čežano. Ostali so jedli polento, mleko in krompir, voditelji pa so si skuhali kar okusno joto. Ta dan smo namreč kuhali domače jedi. Za pomivanje posode in polnjenje vode smo izkoristili kar bližnjo gostilno.

Gremo naprej! Med hojo smo si čas krajšali s petjem in pogovorom. Tako smo kar naenkrat stali sredi prijazne vasice, Morave po imenu, ki je bila tudi današnji cilj, in iskali prenočišče. Lahko bi spali v avtodelavnici, vendar nam je gospod

Matija starejši (Matija in Matija iz šova Slovenija ima talent) odstopil prostor za njegovo hišo. Šli smo se igro drži/ne drži iz Malih sivih celic na temo zdrave prehrane. Nagrada so bili oreščki in kandirano sadje. Za večerjo smo si skuhali jajca, ki smo jih skrbno hranili čez cel dan, razbili smo jih le 2,5. Sledil je večerni razmislek z vprašanji o odgovornosti in skavtstvu. Za preverbo smo se razdelili v skupine, v katerih smo ves tabor podajali mnenja in predloge. Ker je bilo za nami okoli 15 km poti, dan pa se je bližal h koncu, smo si na seniku pripravili ležišča in nemudoma zaspali.

Gašper, Rušilni volk

Torek, 9. 8. 2011

Drugi dan, torej torek, našega popotovalnega tabora nas je prebudil klic v sili ptiča Čila, saj je bil ugrabljen Mavgli. Po skobacanju iz spalk smo mi, volčiči in volkuljice, dan kakopak drugače, nadaljevali s pretegovanjem. Po sledečem zajtrku smo popakirali vkup svojo potovalno opremo in se zahvalili Matiju starejšemu za gostoljubje, nato pa smo nadaljevali s pohodom proti Skali posveta. Na bližnjem travniku smo se ustavili ob kapelici in po molitvi spoznavali okolico okrog sebe. Pot nas je nato pripeljala do Skale posveta, kjer smo spoznavali pomembne prebivalce naše džungle, zatem pa smo sledili sledem, ki jih je za sabo puščal ugrabljeni Mavgli. Po dolgi in naporni poti skozi džunglo smo naleteli na naše džungeljske prijatelje in izvedeli, da je Mavgli že rešen. Čas, ki nam je zato ostal, smo tako porabili za izdelovanje totemov po posameznik krdelih in utrjevanje ročnih spretnosti, izdelovanja lesenih oz. vozlanih obročkov za na naše rutke. Pot nas je nato vodila ven iz džungle in med ljudi. Tako smo si pri cerkvici skuhali kosilo in si odpočili, pred nadaljevanjem poti pa pri bližnjem studencu še natočili vodo za na pot. Sredi popoldneva smo prišli na naš cilj, torej do Gorenje Žage. Ob prihodu na naše dogovorjeno mesto za prenočišče smo z nekoliko

začudenja ugotovili, da ga zasedajo taborniki. Prostor za spanje smo si tako po pogovoru z domačini poiskali na otočku sredi Kolpe, pod hišico za piknik. Ker je bila le-ta premajhna, smo si naredili streho iz cerad. Preostanek popoldneva smo preživeli ob igranju roverčka in izvedbi teme iz Malih sivih celic. Še pred mrakom smo si skuhali večerjo in povečerjali, nato pa se oblekli v uradni skavtski kroj. Odpravili smo se namreč na obisk k našim sosedom, tabornikom. Ti so nas toplo sprejeli in nam razkazali tabor. Izmenjali smo si tudi nekaj iger/bansov. Ob mraku smo bili povabljeni k tabornemu ognju, da sodelujemo pri večernem programu. Mešano smo se razdelili v skupine in reševali spretnostne preizkuse, ki so bili snovani po petkovem večernem šovu Minuta do zmage. Zabavni večer smo zapustili nekoliko predčasno in se poslovili s pozdravnim klicem. Ob povratku v naš začasni tabor je bil preostanek našega programa zaradi pozne ure in utrujenosti od hoje črtan iz programa, zato smo se počasi odpravili do svojih spalk, se tesno zavili in zaspali.

Mišo, Pametni volk

Sreda, 10.8.2011oz. dan, ko smo se iz volčičev prelevili v izvidnike in vodnice!
Četa Marije Pomagaj: Vodi Čmrljev, Želvakov in Bobrov
Start: Gorenja Žaga
Cilj: Laze
Pot: 10 kilometrov, prevoženih z rafti po Kolpi
Prepovedana beseda za tisti dan: Prvi predlog je bil: “Na pomoč”, a smo se po krajšem razmisleku odločili za vse besede, ki vsebujejo koren besede mokro

oz. zmočiti se.
Beseda dneva: MAMBAJ!
Najslabša stvar dneva (zame): Padec iz rafta v mrzlo Kolpo.
Kaj smo se ta dan naučili: Veslanja in ravnanja z raftom v mirnih in hitrih vodah.
Hrana: Kot običajno smo kuhali po parih. Jedli smo od riža do narezka ...
Pijača: Z iskanjem vode smo imeli malo problemov, zato smo bili z njo zeloo varčni.
Dejavnosti: Postavljanje človeških vasi iz kamenčkov, vejic ... (namen: obnoviti vozle in vezave = neuspešno, saj smo se vozlom vsi spretno izognili!) in izdelovanje zastavic voda ...

Zanimivost: Dvigovanje "nevidnih" zastav in postavljanje kvadrata na Kolpi (imeli smo 4 rafte, zato nam je uspel premikajoči se kvadrat).
Prosti čas: Kopanje, sončenje, kartanje.
Igra dneva: Od A do Ž (vse o zdravilnih rastlinah in domači lekarni).
Nastanitev: Spali smo pod majhno lopo, malo pa smo dodali strehe še mi. Seveda smo spali ločeno, fantje in punce, saj smo bili izvidniki in vodnice.
Rezultat dneva: 12 popolnoma utrujenih skavtov, ki so v spalke legli, še preden se je popolnoma stemnilo (ob 21.30 uri).

Mojca, Preprosta žolna

Četrtek, 11. 8. 2011
Kako se začne klanovski dan? Z obilnim zajtrkom, ki ti da moči za naporen dan. Torej, v zgodnjih jutranjih urah nas je prebudil alarm, ki je naznanjal, da bomo še en dan preživeli kot izvidniki in vodnice. Sledila je vsakodneva rutina pospravljanja, umivanja in zajtrkovanja. Potem pa smo se, še ne dobro zbujeni, morali preobleči v kopalke in se pripraviti na veslanje. Bilo je zelo, zelo mrzlo. Vendar je kmalu postalo veliko topleje, saj smo morali pošteno prijeti za vesla.

Na vidiku namreč ni bilo nobene brzice, ki bi nam popestrila skoraj 30 km dolgo pot. Zaradi stiske s pitno vodo smo se ustavili pri vasi in si natočili vodo. Takrat pa smo zagledali OGROMEN jez, betonski jez. Prijazna gospa nam je z obrežja kazala, kje ga je najbolje prečkati. Sicer smo obtičali prav na robu, vendar je hitro sledil spust, ki ga je spremljalo ogromno kričanja in cviljenja. Na svoji dolgi veslaški poti smo naredili prvi postanek, za malico in tako. Naslednji postanek je bil pri dveh gospodih, ki sta nam razložila, kako moramo prečkati brzice, ki naj bi bile izjemno nevarne (ob tej izjavi so se Žanu zaiskrile oči). Bila sta zelo velikodušna, saj sta nam dala malo svoje vode, tako da iskanje potoka ni bilo potrebno. Zadnji postanek pred ciljem pa je bil za kosilo. Po ''nevarnih'' brzicah smo se ustavili pri manjši jasi in se okrepčali za nadaljnjo pot. Na cilj smo prišli pozno popoldne, zato nam je nekaj časa ostalo za poležavanje in počitek.

Medtem ko sta Blaž in Eva odšla po nakupih, so fantje igrali tarok, nekatera dekleta so čas preživljala na gugalnici, spet drugi pa smo si privoščili počitek. Ko se je del vodstva vrnil iz trgovine, smo dobili presenečenje. 5 litrov sladoleda :). Kaj si skavt lahko boljšega sploh še želi? Začele so se tudi priprave za večerjo (čevapčiči, hrenovke, ogromno zelenjave ...). Večerja je bila ... ah, najboljša! Potem je Eva izvedla še zadnjo igro v sklopu svojega programa. Sledile so preverbe po skupinah in kaj kmalu večerni počitek. Komaj smo se ''zabubili'' v spalke, že je bilo vse tiho (če odštejemo smrčanje). Po napornem dnevu se spanec zelo prileže.

Ana, Marljiva žolna

Petek, 12. 8, 2011

Petek je bil dan, ko smo vsi klanovci postali fidoti. Fido je fant ali dekle odhoda. Voditelji so nam na ta dan pripravili potepe. Takoj ko smo pozajtrkovali in pospravili našo opremo, so nas voditelji razdelili v skupinice, po katerih smo odšli vsak svojo pot.

Monika, Potrpežljiva kanja

Potep Ane, Črta in Gašperja

Z hojo proti Novi Lipi smo začeli prvi in mislim da smo s hojo tudi končali prvi. Pot nam je vzela samo dobro urico in pol, zato smo bili na cilju že ob enajstih dopoldne. Sprejel nas je sumljiv gospod, ki ni dajal prav prijetnega prvega vtisa, a kaj kmalu je bila cela vas zelo prijazna. Gospod v rožnati srajci nam je pokazal pot do zelo dobro skrite jame, katero smo si kar na lastno pest ogledali od znotraj. Vhod je bil zelo tesen, za Črta še celo pretesen, a se je bilo vredno potruditi, saj se nam je pred očmi odprla Postojnska jama v malem. Ogledali smo si še cerkvico in pri gospodu z rožnato srajčko skupaj z njegovo ženo spoznavali šege in navade ter kuhinjo tega prečudovitega kraja. Za večerjo smo si skupaj z sedaj veliko bolj sproščenim gospodom in njegovim sosedom privoščili debele svinjske zrezke v čebuljni omaki in ker smo cel dan pridno pomagali tudi na kmetiji, nam zvečer res ni bilo težko zaspati.

Gašper, Neustavljivi volk

POTEP 2

Skupina: Monika, Žan in Gašper

Cilj: Prvi dan Belčji Vrh, drugi dan Dragatuš

Kaj smo videli v Belčjem Vrhu: Izvir Lahinje (močvirje), cerkev sv. Valentina in Vida, številne utrinke (bila je meteorska noč)

Kaj smo se naučili: Peči značilne belokranjske jedi (glej *)

Kaj koristnega smo dejansko naredili: Tri ure smo luščili fižol, prepisali recepte

Kje smo spali: Na seniku

Zahvale: Gospe Angeli in gospodu Janezu za prenočišče, hrano in pijačo ter sosedi Mimici za hrano, pijačo in slike iz družinskega albuma.

Celoten potep lahko strnimo v nekoliko preoblikovan pregovor: Veliko jela, ni dela. Zakaj?

Seznam hrane, ki so nam jo ponudili v Belčjem Vrhu:

- neomejena voda iz štirne
- liter in pol radenske
- hruške
- jabolka
- pol litra višnjevega kompota
- slani piškoti
- pica (soseda)
- belokranjska pogača (soseda)
- kava z mlekom (soseda)
- cel maxim, čokoladni sladoled
- žemlje (zavrnili)
- škatla piškotov

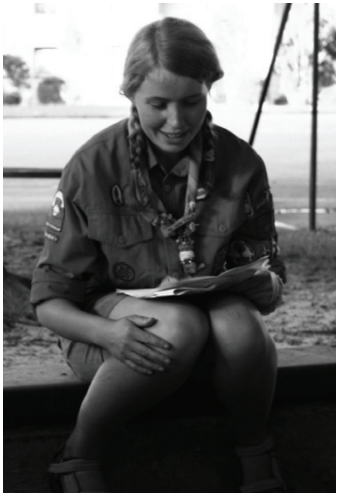

- X
- belokranjska pogača drugič (soseda)
- pica drugič (soseda)
- čorba z gobami in krompirjem
- jurčki (zavrnili)
- paradižniki (zavrnili)
- krompirjeva povitica 2× (soseda)
- *prosta povitica (soseda)
- *pancarote (soseda)
- *belokranjska pogača (soseda)
- Y (soseda)
- kava z mlekom drugič (soseda)
- zajčje meso (zavrnili)
- hruške (zavrnili) (!)

(!) – ko smo se drugi dan poslavljali nam je gospa Angela v slovo zavpila še poslednje besede: »Vzemite še hruške!« Mi smo jo seveda ucvrli naprej, kakor so nas nesle noge in dovolili naši prepolni želodci.

POTEP MML

V petek smo se po opravljenih jutranjih zadevah začeli pripravljati na ločene potepe. Tako smo bili razdeljeni po skupinah, v naši Mojca, Lucija in moja malenkost, Mišo. Na pot smo se odpravili okrog 10. ure zjutraj in ubrali proti Damlju. Nadaljevali smo proti glavni cesti in nato po njej proti Vinici. Z glavne ceste smon ekajkrat poskušali ubrati prečno bližnjico do našega cilja, vendar brez uspeha, zato smo to možnost opustili in se usedli na rob ceste, da povprašamo po smeri. Po kakšnih 15 min čakanja je Lucija uspešno zaustavila lokalnega voznika ter ga izprašala, nato se je odpeljal naprej po svojih potih. Glede na pridobljeno informacijo, da je Vinica blizu, smo si ponovno oprtali nahrbtnike in se odpravili po cesti naprej. Vendar glej ga, zlomka, že po nekaj trenutkih se je nasproti nas pripeljal in na bližnjem dovozu ustavi ldobri starejši gospod iz prejšnje povedi. Ponudil nam je prevoz in mi smo ga z veseljem sprejeli. Ob živahnem pogovoru nas je zapeljal najprej skozi Vinico, kjer smo, neverjetno, že opazili naše voditelje, in nas odložil malo izven nje pri trgovini Pri Binetu. Tam smo se poslovili: gospod v trgovino, mi pa na bližnje postajališče, da si skuhamo makarone. Tam smo še pred kosilom izpolnili nalogo služenja, saj je Lucija poklonila par evrov prosečemu gospodu v bližini. Med kuhanjem smo, ne boste verjeli, opazili voditelje, kako so se z avtobusom peljali po cesti mimo nas. Makarone smo kuhali na klopci, popolnoma obsijani s soncem, zato smo se kasneje odpravili jest skuhano v gozdiček za hribčkom. Po jedi smo si z veseljem privoščili urico časa za oddih. V tem času smo se torej nahajali v Drenovcu pri Vinici, zato smo pot ponovno nadaljevali po glavni cesti. Po kar nekaj časa hoje po cesti v vročini smo le prišli do razpotja, od koder je bil naš cilj oddaljen le še 1km. To nas je takor azveselilo, da smo za kakšne pol ure zasedli tamkajšnjo avtobusno postajo. Kasneje smo le prehodili tisti preostali kilometer do našega cilja – Hrasta pri Vinici. V vasi sta Mojca in Lucija pogumno stopili v stik z domačini in nam priskrbeli vodo ter

prenočišče pod lokalnim gasilskim domom. Ta nam je nudil ves mogoč luksuz, zato smo se tam odpočili, umili, se spoznavali med sabo, nato pa si skuhali večerjo, ki je bila juha. Sam sem si nato zaradi svojih fizičnih okvarjenosti privoščil zgodnji počitek, zato se pripoved tistega dne tu zaključi.

Naslednji dan potepa je minil brez pretresljivejših dogodkov. Zjutraj smo se zbudili, pozajtrkovali in pospravili za sabo. Ob odhodu smo se zahvalili domačinom za prenočišče in vodo, nato pa smo se odpravili naprej po poti do zbirnega mesta. Po kakšnih dveh urah zmerne hoje ter z nekaj vmesnimi počitki smo tako dospeli do Dragatuša, kjer smo zaključili z našim potepom.

Mišo, Pametni Volk

Sobota, 13. 8. 2011

Dan je začela vsaka trojica po svoje. Mi smo s spanjem čisto malo potegnili, potem smo pofruštkali, pospravili naš brlog in se počasi odpravili do Dragatuša. Čeprav so nam prebivalci Hrasta pri Vinici rekli, da pot ni dolga, tudi kratka ni bila. Še posebej zaradi sonca in kakšne zgrešene potke. Vendar smo kmalu ugotovili, da VSE POTI VODIJO V DRAGATUŠ in da bomo slej ko prej tam. Ko smo prispeli na cilj in našli cerkev so tam že bili Ana, Stojc in Črt ter vsi trije voditelji. Ko so čisto malo pred eno (13.00) prišli tja še zadnji – Monika, Žan in Raza – so naredili celo štalo. Ravno smo hoteli iti v trgovino po hrano za kosilo in večerjo, ko so nam povedali, da so zjutraj kuhali in da nam bodo pripeljali ogromno hrane. Res je čez nekaj minut pripeljal avto in sosedova gospa je začela iz prtljažnika zlagati pladnje hrane. Tako smo bili preskrbljeni skoraj do konca našega tabora. Potem smo si, ob pikniku pred cerkvijo, delili izkušnje in dogodivščine, ki so se nam zgodile na potepu.

Ko smo bili polni hrane, smo šli do našega prenočišča – šolskega igrišča. Ker smo bili ta dan skvo, smo se malo pogovarjali o delu skvoja in o celotnem združenju ZSKSS, o katerem nam je Enco naredil zelo poučno razlago in predstavitev. Po igri, pri kateri smo morali pomembnejše slovenske skavte povezati z njihovimi funkcijami, je prišel bolj solzav del dneva.

Monika je za eno uro in pol odšla v puščavo, kjer je napisala poslovilno pismo za

nas, mi pa smo v tem času napisali pisemce za njo, ji pripravili preizkušnjo in si izmislili krstno nalogo za Žana. Ko smo vsi opravili svoje dolžnosti, smo se zbrali okoli peskovnika v krogu. Naslednje pol ure je bilo najtežje. Poslavljali smo se od Monike, ki odhaja v voditeljske vode. Prebrali smo ji pismo. Nato je ona prebrala svojega. Napisala je tako lepo, da nam je vsem postalo hudo, nekateri so potočili tudi kakšno solzo. (Najbolj je bil definitivno ganjen Črt.) Tudi preizkušnjo, pri kateri je morala na igralih oponašati džungelske živali, je uspešno prestala.

Sledil je krst Žana. Družno smo mu izbrali ime NABRITI bober (žival je izbral sam). Da pa si je to ime zaslužil, je moral z Blaževo britvico v roki iti od hiše do hiše v Dragatušu, dokler mu niso dali brivske pene. Čez nekaj časa, ko se je že odpravil, smo zaslišali vzklik: »PENO MAM!« (kot mu je bilo naročeno), potem pa smo ga čakali, da se je vrnil. Glede na to, koliko časa je hodil nazaj do nas, je to, da ima peno, slišala cela vas. Ko smo ga zagledali, smeha nismo mogli zadržati. Čez pol obraza je bil na debelo namazan s peno. Potem se je moral v navzočnosti vseh obriti. Ko se je še umil pri britofskem vodnjaku, je dobil ime.

Po vsem tem dogajanju in slovesnostih smo odšli z ruzaki in v krojih h maši. Blaž je popoldne rekel: »Starga župnika majo, zato bo maša najbrž mal dalša,« a smo bili po 20 minutah že zunaj. In to, pri čemer smo bili navzoči, ne vem, če bi se lahko reklo maša. Župnik je ves čas bral, komaj, da je vdihnil vmes, vstali smo pa tudi samo na začetku (kot da bi vedeli, da že cel teden hodimo in bi strašno radi sedeli). Po maši smo šli nazaj na igrišče, si pripravili ležišča, potem pa si privoščili večerjo. Ob svečki smo pojedli tudi tri škatle roladic in skoraj celo škatlo piškotov. Enco je častil. (S hrano na tem taboru res nismo šparali. Že popldne smo si privoščili tri bance sladoleda.)

Ko smo se naklepetali in je bila ura že dovolj pozna za spanje, smo se ulegli v spalke, nekateri še malo gledali v nebo in čakali na utrinke, drugi pa so zaspali kot ubiti.

In za nami je bil samo še en čudovit dan :)

Lucija, Skrivnostna žolna

Nedelja, 14. 8. 2011
Zgodaj zjutraj smo se zbudili na igriscu pred šolo, vsi otožnih obrazev, saj smo vedeli, da je to zadnji dan, ki ga bomo preziveli skupaj. Ko smo pozjtrkovali in pripravili nahrbtnike za zadnje kilometre, ki jih bomo prehodili. smo prepevali Marijine pesmi. in ko je le napočil čas za odhod, smo se vsi lahkih nog in tezkih nahrbtnikov odpravili proti Črnomlju. Pot je bila lepa in nenaporna. Med hojo smo si prepevali radostne pesmi in se smejali kot še nikoli. Ko smo prispeli v veliko mesto Črnomlej, smo jo mahnili direktno do železniške postaje. Tam smo naredili dve ali tri skupinske fotografije in rahlo utrujeni počakali na vlak. Na vlaku je bilo polno smeha in veselja! V Ljubljani smo za kratkih 5 min skočili na kebab in se ga nažrli. In iskreno receno, pasalo je! Ko smo prispeli na postajo v Žirovnici, je bilo vzdusje lepo in vsi smo se strinjali, da je bilo enkratno dožietje!

Žan, Nabriti bober

LETOŠNJI PP TABOR V OČEH MENE KOT VODITELJA ... OZ NEKEJ NA TO FORO

Začetna skrb, ali bo pot po kopnem in po vodi potekala brez težav, se je dokončno razblinila tretji dan, ko smo prijeli za vesla. Bilo je očitno: veslati moramo vsi, drugače se čoln vrti v krogu ali gre v napačno smer. Dilemo, kako doseči pravo razmerje med strogostjo voditelja in dostopnostjo prijatelja, kar privede do dobrega vzdušja in hkrati do izpolnjevanja danih nalog, nam je (vsaj upam) uspelo rešiti. Neverjetna je bila pripravljenost, ko je bilo treba pri ljudeh vprašati za vodo in prenočišče.

Še vedno mi sicer ni jasno, zakaj ob vprašanju 'Čigavo je tole?' polovica prisotnih niti pogleda ne, kaj sprašujoči drži v roki, kaj šele, da bi se javil lastnik, a na koncu je stvar vseeno čudežno izginila.

Hvaležna sem Binetu za tiste 3l sladoleda - mislim, da nam je vlil (v)olje ;) in tako "rešil" večer po napornem dnevu veslanja. Veselila me je zagnanost pri pogovorih o voditeljstvu - naj ne mine, ampak raste in se krepi!!

Da sklenem: POT - naredili smo okrog 80km, okrepili roke, noge in hrbte ter spoznali veliko lepih krajev in dobrih ljudi.

SLUŽENJE – vsaka skupina je odgovorila na potrebe ljudi, ki jih je srečala na svojem potepu, vsak posameznik pa je premislil svojo nadaljnjo skavtsko pot in upam, da se vsak veseli prihodnjega leta, ko bo v drugi veji lahko pomagal po svojih najboljših močeh (ob tem pa seveda ostal aktiven klanovec :))

In na koncu SKUPNOST, ki se je nedvomno povezala na gozdnih poteh in Kolpinih brzicah (ob porivanju nasedlega čolna in obvladovanju toka), ob petju resnično raznoraznih pesmi, igrah in kvizu, spontanih pogovorih, kuhanju, umivanju zob, zajtrku, pri katerem smo vsi nestrpno čakali sončne žarke, počivanju med potjo ..., skratka, v vsaki skupni minuti tega tabora.

Eva, Zabavna vidra

Za menoj je tretji tabor, ki sem se ga udeležil kot voditelj brezniškega klana ter sedmi, ki sem ga doživel kot voditelj v našem stegu. Moram priznati, da me je bilo na začetku kar malo strah, kako bo vse skupaj izpadlo (predvsem zaradi velike skupine in velikega števila novih članov), vendar se je na koncu izkazalo, da so bile te skrbi povsem odveč, saj je bil to po mojem mnenju najboljši tabor v teh treh letih, ko sem voditelj klana. K temu je pripomoglo

mnogo dejavnikov:
- dobro načrtovanje (ogled poti, načrtovanje glede trgovin, vožnje s čolni);
- raznolik tabor (del poti s čolni, obisk tabornikov, potepi, s katerimi smo vsaj za en dan razbili veliko skupino);
- zagnani in navdušeni PP-ji (aktivno sodelovanje pri programu – tako pri spoznavanju različnih vej kot tudi pri temah o zdravem načinu življenja, predvsem pa pri večernem osebnem spremljanju, pripravi krsta za Žana in odhoda za Moniko);
- pot oziroma napor je bil lepo enakomerno razporejen (noben dan nismo bili izčrpani, vendar pa vsak večer prijetno utrujeni, tako da smo ob 22h brez težav legli v spalke);
- dobra volja, ki nas je spremljala na vsakem koraku (tudi, ko ti je bilo težko, se je našel nekdo, ki te je spravil v dobro voljo);
- skupinski duh (pomoč drug drugemu) ter držanje dogovorjenih navodil;
- preko spoznavanja različnih vej ter večernih osebnih spremljanj smo se uspeli dogovoriti glede služenj v naslednjem skavtskem letu in upam, da vsaj malo bolj navdušiti klanovce za prevzemanje večje odgovornosti in za voditeljstvo;
- prijazni domačini, ki so nam ponudili vodo, travnik, senik, nam omogočili cenejše čolnarjenje po Kolpi, nekatere učili peči značilne belokranjske jedi ali pa nas zgolj prijazno pozdravili
- ter nenazadnje lepo oziroma idealno vreme (ne pretirano vroče), ki nas je spremljajo ves teden.

Aleš, Igrivi rogač

Tako kot vsi moji predhodniki (zgoraj) lahko tudi sam povem, da je tabor uspel (morda celo bolje, kot sem na začetku pričakoval). Poseben čar tabora je bilo seveda raftanje. Vesel sem da smo ga kljub nekaterim nasprotovanjem uspeli uresničiti, saj je res v nas pustil nepozaben spomin. Mislim da smo se kot skupnost utrdili in povezali, vse to pa se bo videlo že v prihodnjem skavtskem letu. Bodisi v klanu, na služenjih ali pa drugod.
Hvala vsem!

Srečno pot

Blaž, Razposajeni merjasc

ZAKLAD IZ ZAGAT -- Kamnik, 4. 9. 2011

V Tunjice pri Kamniku je pred kratkim z juga pripotoval izkušen, pustolovski pirat. Ime mu je Strahosvet. Svoje mlade dni je preživel na morju. Zabaval se je in imel veliko sreče v bojih in je hitro napredoval do vodje palube. Nato pa je nekega dne v vstaji posadke izgubil nogo. Posadka ga je vrgla z krova v bližino angleške ladje. Angleži so ga zaprli in v zaporu je preživel dve leti. Po pobegu je na divjih morjih širom oceanov doživel še mnogo zavidanja vrednih dogodivščin in si nabral precejšnje bogastvo.

Roparsko življenje mu je v mladih letih ustrezalo, a ko se je postaral in so mladi in čili gusarji zavzeli njegovo mesto kapitana gusarske flote, se je odločil, da ostane v mirnem kamniškem kotičku. Govori se, da je svoj zaklad vzel s seboj. A nastal je problem, Strahosvet namreč ni bil vajen gorenjske žlahtne kapljice, proti kateri je tudi najmočnejši rum kakor kozje mleko. Po šesti steklenici je ugotovil, da to ne vpliva dobro na njegov spomin. Po osmi steklenici je Strahosvet pozabil ne le pot domov, ampak tudi marsikaj pomembnejšega. Ko se je prebudil, njegovega zaklada ni bilo več, zato se je odločil in sklical pogumne pirate na pomoč! ...

... in tako smo mu priskočili na pomoč tudi vrli skavti iz Breznice (Tamara, Gašper S., Žan, Gašper R. in Mojca). Po krajšem (nenamernem) spoznavanju kamniških ulic smo končno našli pristanišče za našo jekleno ladjico in poiskali še ostale pirate. Strahosvet in ostali domačini so nas odpeljali v naš tabor, ki je bil res lepo zgrajen. Ker iskanje zaklada ni hec, smo se takoj lotili dela. S pomočjo različnih nalog, podkupovanj in trdega dela smo si pridobivali denar in namige domačinov, kje bi zaklad lahko bil. To nas je zamudilo celo popoldne, zato smo se razveselili klicev za večerjo. Večerja ni bila prav nič piratska, ampak bolj skavtom pisana na kožo. Vsi siti smo se pripravili na taborni večer, kjer smo peli, plesali in gledali improligo. Izmučeni smo legli v spalke in hitro zaspali ... No, skoraj vsi ...

Ura: 2:30

Zbudilo nas je kričanje. Zeloooo glasno kričanje. Seveda so bili krivci za tako lepo budilko naši klanovci (še enkrat hvala). Zbrali smo se v krogu in se odpravili na nočno igro. Lahko se pohvalimo, da kljub temu da smo imeli najmanj številčno udeležbo, smo si delili prvo mesto. Ko smo dobili zemljevid, smo imeli sveto mašo. Kljub zgodnji uri je bila zelo dobra. Nato smo se spet zavili v tople spalke in si želeli, da nas čim dlje ne zbudijo.

In res so upoštevali neše želje. Budnica je bila ob zelo neskavtski uri (okrog 9h). Po okrepčilu smo odšli na progo preživetja, ki je bila, tako kot je prav, polna blata, smeha, pobuškanih kolen ... Po odigrani igri rovarčka se nam je blato že popolnoma zasušilo in vse skupaj je zelo zategovalo našo kožo. Na srečo so prišli gasilci in poskrbeli, da smo zopet postali prepoznavni. Sledil je še zaključek, podelitev majic, našitkov, kosilo, pospravljanje in sladica. Poslovili smo se od novih prijateljev, potem pa hitro nazaj v realnost, saj je bila naslednji dan šola ...

Mojca, Preprosta žolna

TEČAJI ZA VODNIKE 2011

TZV 1

Zgodaj zjutraj sem se odpravil v kraj Loke pri Mozirju. Tam nas je že na srečo čakal postavljen členar, saj je lilo kot iz škafa. Za začetek smo imeli spoznavne igre, zatem pa so nas dali po skupinah, kako bomo v šotorih. Kot nalašč za postavlanje šotorov je nehal dež. Vsi smo se hitro lotili postavitve.Ko pa smo končali, smo se lotili tabornih zgradb. Kmalu se je nekaj zalomilo: jambor se ni hotel podreti, saj se je zelo zapletel v krošnje drugih dreves. Le stežka smo ga osvobodili in izvlekli iz gozda. Zatem smo se odličili, da ga olupimo, ampak se ni dal lupiti. Trudili smo se več ur in na koncu nam je le uspelo, ampak bila je že tema, zato smo se odločili, da ga dvignemo drugi dan. Nasledni dan nam ga je le uspelo dvigniti. Na žalost še kar ni prenehal dež, zato smo nadaljevali s predavanjem. Po dolgem času je le prenehal in imeli smo mašo. Popoldan smo nadaljevali z zgradbami, bol natančno z vodovimi kuhinjami, v katerih smo morali narediti večerjo. Kmalu po večerji smo imeli zabavni večer. Komaj smo čakali, da bomo lahko šli spat, saj smo bili vsi izmučeni, saj smo ta dan naredili zelo veliko. Sredi noči smo imeli obiske, ki so nam kar nekaj ukradli (večino orodja, ki smo ga pozabili pri wceju :D). Imeli smo dokaj milo kazen. Nadaljevali smo s programom, kmalu pa se je izkazalo, da imamo potep. Na srečo lokacija našega voda ni bila daleč, saj smo imeli poškodovanca. Ko smo prispeli na cilj in povprašali vsaj pri petnajstih hišah, pa smo dobili tak odgovor:

-Na žalost ne morete prespati, ker smo končali s kmetijstvom.
-Ne morete prespati, ker nimamo sena na seniku.
-Pojdite povprašat k rumeni hiši.
-Pojdite vprašat k sosedu.
-Ne morete, ker mi teče potok skozi garažo.

Na koncu smo se odločili, da prespimo kar na prostem. Zakurili smo ogenj in pojedli ter šli spat. Zjuraj smo se odpravili v tabor, kjer smo poslušali, kako so vsi jedli pice in spali v posteljah. Po kosilu smo se odpravili kopat v Savinjo. Ko smo se vrnili, se je program nadaljeval s potjo preživetja, katero so zaključili gasilci, ki so nas oprali. Kot vsi večeri se je tudi ta zaključil z molitvijo in odpravili smo se spat. Naslednje jutro smo že na vse zgodaj imeli sinhrone skletce za odkupnino, saj so nam pobrali kar nekaj zastav. Vsi izmučeni smo se odpravili k

predavanju, po katerem je sledila velika igra. Za večer smo naredili kar velik ogen, saj je bil zadnji. Spat smo šli zelo siti, saj smo pekli hrenovke in twist. Zjutraj smo ugotovili, da so nam kradl,i a se niso dotaknili nobene zastavice. Kot pa se končajo tabori, se je tudi ta z podiranjem jambora. Vsi veseli in premočeni smo se odpravili domov, saj nas je skoraj cel teden pralo. Tabor bi ponovil, saj mi je bil zelo všeč.

Urban, Ognjeviti svizec

SI, SI, SI...NOS VAMOS A MADRID!!!!

Kako smo se imeli in kaj smo doživeli slovenski skavti, ki smo se avgusta odpravili na Svetovni dan mladih v Madrid, z avtobusom slovenske skavtske odprave.

Si, si, si...Nos vamos a Madrid!!!!

Tako se je glasil vzklik skavtov in drugih mladih, ki smo se avgusta odpravili v Madrid na svetovni dan mladih- srečanje s papežem Benediktom XVI.
...15 nepozabnih dni, več kot 5000 prevoženih km,
Lurd, carski praženec za 64 skavtov slovenske skavtske odprave na SDM, dvonadstropni avtobus in dva voznika -Ciril in Čiko, vročina, pot čez skoraj pol Španije,
Almaden, gostoljubni španski skavti, rudnik živega srebra, sprejem pri županu v mestu pobratenem z Idrijo,
Campo de Criptana, sveta maša z 10000 udeleženci pri don Kihotovih mlinih na veter,
MADRID s svojimi zanimivostmi, 700 udeležencev Mednarodnega skavtskega tabora, 900 Slovencev na slovenskih katehezah, srečanja z miljonom mladih iz vsega sveta,
milijon in pol mladih na zaključni sveti maši s papežem Benediktom XVI, Barcelona,...
..leta 2013 pa skavtsko letalo za Rio de Janeiro :)
(...več pa si lahko preberete na spletni strani odprave:
http://sdm2011.skavt.net)

Barbara Polda, Skrbna čebela

TZV II

2011

DOLENJA TREBUŠA

30. 7. – 5. 8. 2011

42 udeležencev

9 voditeljev

7 nepozabnih dni

50 novih prijateljev

neskončno število lepih spominov

Vzdržljivi gams in Srečna kanja sva se v tem poletju preizkusila tudi kot programska voditelja na tečaju za vodnike. Najina naloga je bila, da pripraviva del programa in skupaj z ostalimi voditelji izpeljeva tabor. Ko se sedaj oziram nazaj, sem zelo vesela, da sem dobila priložnost za tako čudovito skavtsko dogodivščino, ki bo za vedno imela poseben kotiček v mojem spominu. Na taboru smo se zabavali z bansi, preživeli smo pot preživetja in se odločno postavili po robu Butalcem. Spletli smo prijateljstva in se naužili čudovite narave. Sedaj pa komaj čakam, da vidim, kaj vse me čaka v prihodnjem skavtskem letu.

Anja, Srečna kanja

:) TZV 3, Podvolovljek 16.8-22.8.2011 :)

Vsi, ki ste že bili na TZV-jih, veste, da je to ena najboljših izkušenj nasploh, tisti, ki pa še niste bili, pa obvezno morate iti, saj vam ne bo žal. Upam, da ga boste vsi doživeli, kdor pa ga ne, pa naj ne bo žalosten.

No tako, pa začnimo. Povedala vam bom samo nekaj meni najboljših, najljubših utrinkov. Prvo kot prvo, imela sem najboljši vod na celem TZV-ju. Bile smo Neža, Neža, Neža, Hana, Terezija in seveda jaz (bolj poznane kot Neža vod :)), in sicer vod Veverice. Imele smo se zakon, tako kot vsi ostali. Prvi dan smo zgradile najboljše omare za hrano, potem organizirale enega najboljših zabavnih večerov ... in teh uspešnih dogodkov je ogromno. Druženje med drugimi vodi je bilo zabavno, a ga je bilo premalo, saj smo imeli res zelo malo prostega časa. Skozi ves tzv je bilo ogromno programa. Od predavanj, kako voditi srečanje do zanimivih tem o azimutu in bivakiranju. Najboljši je bil zadnji zabavni večer, saj smo ga lahko podaljšali, peli najboljše pesmi, se igrali raznorazne igre ter se družili. Slovo pa je bilo težje. Posloviti se z vsemi, ki so ti prirasli k srcu, je najtežje. Tisoče objemov, ki smo jih prejeli od oseb, s katerimi se boš obvezno videl še kdaj, so bili najlepši.

Proga preživetja je bila fenomenalna, voditelji so bili največji carji, s katerimi bomo vedno pokramljali, a prijatelji nam bodo ostali za vedno. TZV 3 – bil, je NAJBOLJŠI !!!

Pia, Skrbna pižmovka

Naš prečudovit TZV s temo Skavt Peter se je začel nekega poletnega jutra Bogu za hrbtom. Zbrali smo se pred vaško cerkvijo in kot bi mignil so že stali prvi šotori, v katere je bilo vloženega kar nekaj truda in seveda znoja. Kot po navadi smo tudi mi prve dneve postavljali taborne zgradbe, vendar nas je bolj kot to pritegnilo spoznavanje soudležencev tega tabora. Slej ko prej smo se vsi spoznali in navezali neke nevidne vezi, ki so nas povezovale bolj kot katera koli vrv na svetu. Ne bom vas dolgočasil z dnevnimi podrobnostmi, vam bom pa predstavil nekaj zanimivosti oz. dogodkov ki so popestrili naš TZV. Kot prvo je najbrš to, da si nas je steg (predvsem klan) Postojna 1 zapomnil po tem, da nam

niso ukradli prav veliko zastavic, smo jim pa mi malo ponagajali. Za svoje rutice so garali skoraj celo dopoldne. Skoraj enako se je dogodilo korenjakom iz klana Ljubljane 3. Za konec pa še nasvet za vse bodoče udeležence TZV-jev: izkoristite ga za nabiranje novih prijateljstev, se zabavajte, veliko naučite in pokažite, iz kakšnega testa smo skavti iz stega Pod svobodnim soncem! :D

Jakob, Ambiciozni medved

NAČRTOVALNI SKVO
ALI KO VODITELJI ODIDEJO NA MORJE

Leto je ponovno naokoli in kot vsako leto, smo se tudi letos voditelji odpravili na načrtovalni skvo. In ker smo bili po dejavnem skavtskem letu kar malce utrujeni, smo si za cilj izbrali del slovenske obale, kamp Lucijo, kamor nas je povabil naš stegovodja Aleš. In kaj počnemo na teh načrtovanjih? Vrednotimo staro skavtsko leto, razglabljamo o uspehih in neuspehih ter veliko razmišljamo. A voditelji ne ostanemo samo pri razmišljanju. Po dooolgem razmišljanju tudi načrtujemo. :) Seveda si znamo vzeti tudi čas zase in se ohladiti v našem koščku slovenskega morja. Letos smo bili zelo pridni in smo v rekordnem času uspeli sestaviti celoten program novega skavtskega leta, ki bo, upamo, ponovno polno zabavnih dogodkov. Hvala tudi staršem za njihov prispevek, da smo lahko po večurnem plavanju napolnili tudi svoje želodčke.

Prvi večer so za večerjo poskrbeli fantje. Bila je odlična. Z načrtovanjem smo nadaljevali tudi po večerji, saj je bila prijetnejša (bolj hladna) klima, kot smo jo pričakovali dopoldne naslednjega dne.

Dobro nam je šlo. Dobili pa smo obisk varnostnikov, ki sta nam sporočila, da

sosedje ne morejo spati, če smo lahko bolj tihi. Vse skupaj je bilo sicer videti precej smešno, kajti iz portoroške plaže se je slišala glasba, bolj glasna, kot smo bili mi, in je odmevala po celem kampu še dolgo po tem, ko smo mi že skušali zaspati.

Naslednji dan smo se odpravili na plažo, si privoščili nekaj oddiha v morju, nato pa zopet načrtovali.
V nedeljo smo odšli k maši v Izolo. Pred cerkvijo nas je opazila babica nekega skavta in se pohvalila, da je njen vnuk tudi skavt.

Pozdravil nas je tudi župnik Kobal in nas povabil na kavo po maši. Očitno je mislil, da smo čisto domači, ker nam je po maši dejal, naj gremo kar spodaj v župnišče in si jo skuhamo, pa nam ni bilo čisto jasno, kje je mislil, da naj si jo pripravimo. Tako smo se poslovili in odšli na pico in nato na plažo;)

Kot majhni otroci smo napadali valove in se z vriskajočimi glasovi pozibavali v njihovem naročju. Ko smo že imeli nagubane prste oz. ko nas je že preveč zeblo, smo odšli na kopno, kjer so nekateri igrali prstomet, nekateri pa malce zadremali. Vsi skupaj smo nato udarili še enko, kjer pa je bil favorit naš stegovodja - povprečje ostalih je bilo 400, on pa je dosegel prek 1000 točk. A to zato, ker je res imel smolo.

Naš načrtovalni skvo se je zaključil s čudovitim sončnim zahodom, ki nas je pospremil na pot proti domu.

Skvojevci =)

V soboto zjutraj, 17. 9. 2011, se nas je 25 skavtov in skavtinj z Breznice z avtobusom, na katerem so bili tudi Jeseničani, odpeljalo nekam daleč, daleč … V Stično!! Na vsakoletno srečanje mladih! :) Prispeli smo polni navdušenja in upali na nove zanimive dogodivščine in znane obraze. In res … zbralo se nas je kar 8000 mladih! Zjutraj je bil najprej na sporedu festival mladostne vere, nato delavnice, ob 13h pa smo se srečali vsi prisotni skavti in se s kratko molitvijo spomnili na tiste, ki so že pokojni. Sledila je sv. maša in na koncu super praznovanje, na katerem smo malo zaplesali in zapeli on igranju Stična banda. Čas odhoda je prišel kar prehitro in že smo morali oditi na avtobus, ki nas je popeljal domov. Bilo je nepozabno!!! :)

Katja, Skrbna mravlja

NAČRTOVANE POČITNICE SO MI SPLAVALE PO VODI

V tej številki si lahko preberete pogovor z vpoditeljico, ki se je po letu premora vrnila med nas. Tajdi med poletjem ni bilo dolgčas, zaupala pa mi je tudi marsikaj zanimivega iz svojega skavtskega življenja. Kaj natančno, si lahko preberete spodaj.

Tajda, pozdravljena.
Živijo Luka :)

Kako si preživela poletje?
Sploh ne vem, kako naj odgovorim na tvoje vprašanje :). Na kratko: preživela sem in se že veselim, kaj mi bo prinesla jesen :). Moje poletje je bilo kar pestro. Nisem si mislila, da se lahko toliko stvari zgodi v enem samem letnem času. Marsikaj se je godilo na akademskem področju, imela sem kar nekaj izpitov, ki sem jih uspešno opravila. Potem sem se lotila pisanja diplomske naloge, ki je sčasoma dobila svojo obliko. V juliju me je zapustila cimra, s katero sva preživeli veliko lepih študentskih trenutkov. Večkrat sem tudi obiskala drugo največje mesto v Sloveniji – Maribor, predvsem zaradi iskanja primerne literature, prav tako pa sem imela izgovor da obiščem cimro :). Načrtovane počitnice so mi splavale po vodi. Ni bilo ravno prijetno stati sredi letališča in gledati, kako se drugi veselijo in poslavljajo, medtem ko so tebe zavrnili, ker ti čez en mesec poteče potni list. Tako sem en teden preživela v domačem okolju, čas pa mi je krajšal moj štirinožni prijatelj in kosmatinček Thor :). Ko sem se malce pomirila od vsega razburjenja, pa sem svojo energijo usmerila v pripravo na bližajoči se tabor z volčiči in volkuljicami. Večino poletja sem tudi delala preko študentskega servisa. To bi bilo na kratko vse. Če pa koga zanimajo, kakšne podrobnosti, naj me pa kar pocuka za rokav in vpraša. Beseda ni konj. :)

Z jesenjo se začenja tudi novo skavtsko leto. Kako se počutiš med skavti?
Res je, kmalu bo jesen in s tem tudi novo skavtsko leto. Komaj čakam. :) Nove igre, nova načrtovanja, novi obrazi. Med skavti pa se počutim ODLIČNO!! Če bi parkrat podčrtala to besedo in povečala font pisave, bi bilo premalo, da bi opisala moje počutje med skavti.

Za nami so vsi poletni tabori. Kako ocenjuješ tabor volčičev? Se ti zdi, da je uspel?

Preverbe za zdaj še nismo imeli, da bi ocenili celoten potek našega tabora. Po mojem mnenju nam je uspel. Letos smo tabor združili s krdelom iz Dornberka, bili pa smo v Bohinjski Bistrici. Na začetku je bilo malo nerodno, ker so se otroci držali bolj zase, vendar so se sčasoma ujeli in se med seboj bolje spoznali. Bili pa smo v srednjem veku, kjer smo se morali usposobiti za viteze, da smo lahko branili svojo graščino pred Mavri. Program smo sicer malo prilagodili, zaradi vremenskih razmer vendar, nam je pa na koncu vse uspelo.

Kakšen je po tvojem mnenju pravi skavt? Kaj vse mora znati?

Pravi skavt je tisti, ki v srcu nosi svojo obljubo, se drži skavtskih zakonov in mu ni nerodno pred drugimi priznati, da je skavt. Znati mora vse tiste praktične napotke, ki mu koristijo pri preživetju v naravi. Znati mora, učiti in naučiti mlajše od sebe, kaj pomeni biti skavt. Najpomembnejše pa je to, da mu skavtstvo zraste pod kožo in postane njegov način življenja in ne samo dejavnost, s katero si krajša čas.

Kako se spominjaš svoje obljube? Kako jo izpolnjuješ?

Svojo obljubo sem dala na sv. Lovrencu. Spomnim se, da sem bila zelo živčna in sem sprva pozabila celotno obljubo, vendar sem kaj kmalu našla prave besede. Če mi ena stvar zelo veliko pomeni, se pač zgodi, da se v trenutku preizkušnje malo izgubim. :) Reciva temu trema. Izpolnjevati mi je ni težko, saj sem že pred skavti imela svoja načela in vrednote, ki so zelo podobna skavtskim. S skavti so le-te prišle bolj do izraza. Lepo je če imaš ob sebi četico ljudi, ki si prizadeva in trudi doseči podobne ali celo iste cilje kot ti sam.

Trenutno si voditeljica v krdelu. Zakaj si se odločila ravno za to vejo?

V klanu si je vsak moral izbrati vejo, v kateri bo opravljal služenje. Prvo leto sem, služila pri četi, kjer smo se imeli super, vendar to ni bilo to. Nekdo je imel z mano

drugačne načrte :). Naslednje leto sem iz radovednosti zamenjala vejo služenja. S skavti sem začela v četi in nikoli nisem bila v najmlajši veji, zato me je zanimalo, kaj sem zamudila :). Po koncu služenja pa nikakor nisem mogla oditi v drugo vejo, zato sem ostala pri volčičih :). Lahko bi rekla, da se je veja odločila za mene in ne jaz zanjo. Celotna energija v krdelu mi ustreza. Rada se družim z najmlajšim. Otroci imajo pač posebno energijo, zaradi katere rada hodim na srečanja. Na sestankih in taborih neizmerno uživam in se tudi marsičesa naučim.

Nam lahko na kratko predstaviš svojo vejo? V čem se po tvojem mnenju krdelo razlikuje od ostalih dveh vej?

Veje ne bom podrobno predstavila, ker bi bil Plamenček precej debelejši kot po navadi :). Da bi predstavila svojo vejo, bi zagotovo opisala vse like, prav tako pa vsakega posameznega volčiča oz. volkuljico, ki pripada naši veji. Na kratko, smo veja najmlajših članov skavtov. Ravnamo se po Kiplingovi Knjigi o džungli. Med voditelji so Glavna Akela, ustavrjalna Kača Kaja, Mama Rakša, Bagira in Balu, poleg tega pa so tudi ostali: ptič Čil, slon Hati, Širkan, Banderlog in ostali liki. Liki voditeljev so stalni, ostali liki pa se pojavljajo glede na temo in namen srečanja. Če koga zanimajo vse podrobnosti, ga bomo veseli, če nas obišče. Glede drugega dela vprašanja pa ... Nisem mnenja, da smo zelo različni od ostalih vej. Imamo drugačne metode in drugačen program, ločuje nas tudi starostna razlika, to je pa tudi vse. Kljub temu smo še vedno skavti, vendar v pomanjšani verziji.

Si kdaj premišljevala, da bi vodila še kakšno drugo vejo?

Ne, o tem nisem nikoli razmišljala. VV smo zakon :).

Si se v vseh teh letih aktivnega skavtstva naučila česa, kar bi ti lahko koristilo tudi na tvoji življenjski poti?

Biti skavt je način življenja. Vse, kar sem se naučila, mi je in mi bo tudi v prihodnje koristilo na moji življenjski poti.

Kaj pa tvoja skavtska prihodnost? Že kaj premišljuješ o tem?
Enkrat skavt, vedno skavt :). Raje ne razmišljam o stvareh, ki se mi bodo zgodile v prihodnosti, saj bi kaj kmalu pozabila na sedanjost. :) Nočem vedeti vnaprej, kaj se mi bo zgodilo :), zato ne načrtujem vnaprej. Imam sicer par kratkotrajnih ciljev katere si trudim doseči

Za konec pogovora te prosim, da nam opišeš kakšen zanimiv dogodek s tvojih taborov.
Joj, jih je bilo toliko. :). Zame so vsi dogodki pri skavtih zanimivi in ne bi rada izbirala najboljšega med njimi. Na vseh taborih se je kar veliko dogajalo in na vsakem sem neizmerno uživala. Voditelji so nam vedno znali pripraviti zanimiv program, da nam ni bilo dolgčas. Vedno se bom spominjala prvega tabora, svoje prve straže, svojih prvih žuljev in vseh ljudi, ki so me spremljali na teh dogodivščinah. Prav tako mi je v spominu ostal tudi moj zadnji tabor pri četi, katerega smo preživeli v Mačkovcu pri Postojni. Še vedno imam v spominu tisti veliki totem, ki je stal na našem tabornem prostoru. Prav tako pa ne bom pozabila, da sem na istem taboru opravljala veščini molčečneža ter lakotnika. Lakotnika mi je uspelo opraviti, vendar žal ne morem isto trditi za molčečneža. Prvi dan mi je uspelo držati jezik za zobmi in sem se kar navadila sporazumevati se z listom papirja in svinčnikom. Naslednji dan pa smo imeli popoldanske igre. Pri igri sem se rahlo poškodovala, ko sem padla po tleh in ker je našega Aleša skrbelo, me je vprašal, ali sem v redu. V tem trenutku slabosti sem se spozabila in mu odgovorila, da sem v redu, in tako prekinila z opravljanjem veščine molčečneža. Zaradi Aleševe skrbnosti in mojega ˝v redu,˝ sem se še dva dni tolkla po glavi. :)

Hvala za pogovor. Obilo skavtskega duha še naprej.

Luka hvala za intervju in tudi jaz ti želim veliko skavtskega duha! :)
Vztrajna Kanja,-Bagira,- Tajda :)

Luka, Modri rakun

KVAJDEJ

Tabor KVAJDEJ je mladinski projekt, ki druži gorenjske skavtinje in skavte, in je letos potekal že tretjič zapored (prvi leta 1997, drugi 2002). Namenjen je starostni skupini otrok od 11 do 15 let, tj. izvidnikom in vodnicam. Projekt pripravljamo gorenjski skavtski voditelji in četovodje. Sodelovalo je 14 gorenjskih čet (Breznica 1, Domžale 1, Homec 1, Jesenice 1, Kamnik 1, Komenda 1, Kranj 1, Moravče 1, Škofja Loka 1, Škofja Loka – Poljanska dolina, Škofja Loka 2, Vir 1, Železniki 1, Žiri 1).

Tabor se je odvijal od 13. do 22. julija 2007 na Selu pri Bledu, udeležiolo pa se nas je 296 skavtinj in skavtov. Vas zanima kaj mso počeli in kako smo se imeli? Takole:

Nakaj pred deseto smo prišli pred vhod Kekčeve vasi. Tam so nas prijazno sprejeli pastirčki in pastiričke (s sokom, kruhom in soljo), zatem pa so nas sprejeli še župan, županja in veliki pastir. Dali so nam osnovna navodila, nato pa smo hitro odšli in postavili šotore. Po kosilu (polenta+golaž) smo odšli postavljat jedilnice. Mi smo jo naredili zelo hitro. Postavili smo namreč sila enostavno jedilnico – prijazno okolju :), zato smo se lahko odšli okopat v Savo. Sledila je večerja (bila je polenta). Zvečer je bil na vrsti spoznavni žur. Vsaka četa je imela nekajminutni program. Lepo je bilo gledati skavte in skavtinje, ki so vsi žareli od zadovoljstva. Da pa smo pravi Gorenjci, smo dokazali s tem, da smo vsi plesali polko. Res, nastal je pravi gorenjski žur :). Ura je bila že pozna, zato smo si ogledali diapozitive slik, ki so jih čez dan posneli pridni fotografi.

Prvi dan so nas res izmučili, pripomogla pa je tudi zelooo visoka temperatura, zato smo kmalu pospali.

Drugi dan nas je zbudilo piskanje alarma. »Super,« smo dejali in začeli pospravljati, vendar nas je razveselil Enco, ko je dejal, da ni potrebno spakirati, da moramo biti samo v krojih (ura je bila šest). Ta dan smo imeli kmečke olimpijske igre. Najprej smo prižgali olimpijski ogenj in ga ves dan varovali. Razdelili smo se v skupine in se lotili tekmovanja. Skakali smo z vrečami, metali potkve, pihali moko, skakali s kolebnico, grabili trvo, postavljali smo strašila, se lovili, ... Malo nas je motila vročina, vendar smo kljub temu uživali. Sledilo je koslilo (golaž, piščanec). Po kosilu smo se odšli kopat v Savo. Nato so se nadaljevale igre. Igrali smo nogomet, rovarčka, odbojko, med dvema ognjema, ... Vsi segreti smo se ohladili v velikem šotoru, kjer je potekala sveta maša. Sledili so rezultati olimpiskih iger. Vsi smo se dobro odrezali. Večerjo smo kuhali na poseben način. Vsaka četa je kuhala drugo kmečko jed. Pripravili smo tudi stojnice, na katerih smo raztavili jedi. Posebna komisija jih je poizkusila in izbrali so najboljšo. Jedi so bile zelo okusne. Nato je bil kratek taborni večer. Po prižigu ognja smo odšli vsi izmučeni spat.

V sredo se je v Kekčevi vasi odvijal semenj. Imeli smo dva kroga delavnic. Delali smo različne stvari, od petja, izdelovanja dražgoških kruhkou, do masaže, Svetega pisma, preživetja v naravi. Popoldne pa je bila velika igra. V gozdu smo morali voditi slepe Mojce skozi trnje, gume, drevesa, čez vodo, potem smo morali hitro uiti Bedancu, ki nas je lovil. Sledile pa so posamezne naloge, kot so bile sajenje drevesa, sekanje drv, skakanje z vrečo, petja pesmic, izdelovanja iz gline. Ko smo uspešno opravili vse te naloge, smo se odpravili do točke s kuhanjem posebnega čaja po receptu tete Pehte (čaj sploh ni bil tako slab). Odpravili smo se po poti naprej vse

do točke z reševanjem umskih nalog. Za konec smo morali kot pravi Kekci najti v gozdu stekleničko s kaplicami. Odšli smo na večerjo. Sledil je spust zastave in taborni večer. Tam smo s kvizom določili končnega zamgovalca velike igre. Po ogledu slik smo odšli v svoje šotore in tam kamlu zaspali, nevedoč da bo ponoči za stražo še zelo pestro.
V četrtek smo se zbudili bolj neprespani kot naspani. Ponoči je bilo veliko čudnih glasov, tekanja okoli šotorov, krikov, zato smo vsi bolj slabo spali in smo se že tako izmučeni zbudili. Vendar zastavo so nam kljub temu ukradili. Sledila je odkupnina. Dopoldanski program je bil v znamenju otentacije. Po kosilu smo imeli delavnice (samoobramba, ognji, zgradbarstvo, plezanje). Bile so zelo zanimive. Zvečer smo imeli talentšov. Naša četa se je na ta večer zelo pripravila in tudi zelo dobro smo se odrezali, vendar po prvih mestih nismo posegli. Prvo mesto je zasedel Domen z njegovim monociklom. Po ogledu slik smo odšli spat.
Petek je bil odličen dan, dan za sprostitev, umivanje in zabavo. Dopoldne smo namreč odšli na kopanje na Bled. Občutek, da si čist, je bil res božanski. Vendar ta občutek ni dolgo trajal. Po kosilu nas je čakala pot preživetja in dve delavnici. Delavnici sta bili življenje Bi-Pija in vojakov. O progi preživetja ni potrebno kaj dosti povedati. Na koncu smo bili tako umazani, kot še nikoli. Umili smo se v hladni Savi. Zvečer smo si ogledali Kekčeve filme, ki smo jih med letom sami posneli.
Šesti dan Kvajdeja: dan odprtih vrat. Dopoldne smo imeli pomembno nalogo. Postaviti smo morali stojnico (predstavitev kraja), narediti delavnice za starše. Po kosilu so prišli starši. Najprej smo pojedli njihove dobrote, nato pa smo se udeležili programa. Delavnice so nam res uspele in starši so odši iz Kekčeve vasi srečni. Sledila je večerja, za njo pa

taborni večer, ki je bil res odličen. Plesali smo, peli, vse dokler niso organizarorji rekli: "Stop, spat!",vendar zabave ni bilo takoj konec. Pižmovke in Mravlje smo jo v šotoru nadeljevale še kar nekaj časa :).
In že je prišel ta nesrečni dan, zadnji dan Kvajdeja. Dopoldne smo pospravili taborni prostor, okolico in šotore. Podrli smo tudi vse zgradbe, vse poti, tako da smo za seboj res pustili lepo. Ob štirih je sledila zaključna maša, po njej pa zahvale, ki so kar nekaj časa trajale, saj smo se hoteli zahvaliti prav vsem. Po malici mso odšli v vrste, kjer smo dobili posebna darila. Dobili smo našitek in majhno steklenčko, v katero smo spravili odtis neke osebe iz Lvajdeja. Voditelji so nam rekli, da moramo to stekleničko zapreti in jo odpreti takrat, ko bomo žalostni. Skavtski duh in duh Kvajdeja bo napolnilil tvoje srce s srečo in lepimi spomini in tako boš spet boljše volje.
Postavili smo se v kvadrat in podrli jambor. Jambor je padel na tla, kar je bilo kot nekakšno potrdilo za nas, da je Kvajdeja res konec. Bilo je kar malo žalostno gledat, kje so stale velike zgradbe, pa vseh 50 šotorov, stražni stolp in vsi tisti kotički, kjer smo z drugimi navzovali stike. Vendar nič zato, v našem srcu so ostali čudoviti spomini, ki jih bom še dolgo nosila v sebi. V tem tednu sem se veliko naučila, ne le skavtskih stvari, naučila sem se kako ravnati in sprejemati druge ljudi, kako navezati čudovita prijateljsva, ki se nadaljujejo še naprej, v cililizaciji :). Za nami je bila čudovita izkušnja, ki je ne bom nikoli pozabila!

Plamenček, september 2007

S skupnimi močmi Ana in Monika

KDO PREPOZNA ČLANE NAŠEGA STEGA, KI SO SE UDELEŽILI SVETOVNEGA DNEVA MLADIH V MADRIDU?

Do izzida naslednjega Plamenčka čakamo pravilne odgovore:) Nagrada za prvega, ki bo pravilno odgovoril, je zelo okusna!

Več slik si oglejte: http://sdm2011.skavt.net/in-kako-je-bilo-tam

MILAN BRIHTA IN ENKRATEN DOGODEK

Humoreska

Danes je treba živeti hitro: hitro je treba pojesti nedeljsko kosilo, da se ne shladi, hitro je treba zapraviti prisluženi denar, ki je pretekli mesec pricurljal na tekoči račun, hitro je treba peljati mimo policajev, sicer si lahko prislužimo astronomsko kazen, in hitro je treba teči za avtobusom. Tek za avtobusom je tudi moj priljubljen šport. Zadnjič mi je zdravnik svetoval, naj se malo več gibljem. Pa sem premišljeval: S kolesom se ne bom vozil, kajti kolesa se obračajo samo toliko hitro, kolikor močno pritiskam na pedala, hodim že tako ali tako vsak dan od stola do postelje, tekel sam pa res ne bom. Tako raje tečem za avtobusom, kajti raje vidim, da gre pred menoj avtobus ljudi, kakor da bi sam tekel po gozdu.

Naše življenje zaznamujejo različni dogodki, večkratni in enkratni. Košenje trave je tako večkraten dogodek. Ko jo pokosimo, ta zloba spet zraste in vajo je treba ponoviti. Enkratna dogodka sta rojstvo in smrt: rodiš se enkrat in umreš enkrat. Jaz, Milan Brihta, sem se rodil samo enkrat, prisežem. Imam eno sestro in dva brata. Menda so se tudi oni rodili samo enkrat. Vsi imamo sorodnika, ki nas le redkokdaj obišče. Ne ne, ni teta iz Amerike, niti stric iz Kanade. O njem vem samo to, da je ženskega spola in groznega videza. Do danes je še nisem spoznal. Starši so mi povedali, da je ob obisku vedno prinesla darilo. Pred tremi leti je obiskala babico, lani pa dedka. Ko je naša družina izvedela, da jje bila tam, smo vsi, kolikor so nas nesle noge in čevlji na njiih, odhiteli tja, a je teta groznega videza vedno prej ušla. Zadnjih nekaj let niti daril ni več prinašala. Vsaj jaz jih nisem videl. To bo verjetno zaradi recesije, ne vem. Babico in dedka smo nato seveda pokopali. Tudi ta dva pogreba lahko označim kot enkratna dogodka, saj se ne babica ne dedek nista več vrnila. Od zadnjega pogreba teta groznega videza naše družine ni več obiskala.

Tudi podelitev diplom je enkraten dogodek. Morda se vam bo zdelo čudno, a tudi jaz sem diplomiral in zdaj po Ljubljani korakam kot svoboden državljan z diplomo v žepu. Drugega dela tako ali tako nimam. Radovedne bralce bo seveda zanimalo, kako se je ta ceremonija odvijala. Čeprav sem bil pri svojem rojstvu osebno prisoten, vam o tem ne vem povedati kaj dosti. Tudi umrl do sedaj še nisem, vsaj jaz za to ne vem, zato vam o tem prav tako ne morem pripovedovati. Sledi torej popis enkratnega dogodka, imenovanega podelitev diplom.

Začelo se je prav nedolžno, z vabilom, kot se za tako slovesnost spodobi. V

njem je pisalo, da je omenjena prireditev enkraten dogodek, zato o pravilnosti zgornje trditve ni dovoljeno dvomiti. Program me je naravnost navdušil, zato sem čez nekaj dni stopil do kraja, kjer so prodajali vstopnice za podelitev.

»Dober dan. Želite,« me je pozdravilo dekle za pultom.

»Dve karti za podelitev diplom, prosim,« sem bil kratek. Poleg denarja sem namreč začel skopariti tudi z besedami.

»20 evrov, prosim,« je bilo dekle vljudno.

»Poceni,« sem na glas pomislil, ko sem segel po denarnico.
Pa mi je dekle ljubeznivo razložilo: »20 evrov stane karta vašega spremljevalca. Vi kot dimplomant karto prejmete brezplačno.«

Moje razpoloženje se je v hipu spremenilo. »Prosim, bi bili tako ljubeznivi in mi povedali, zakaj je cena karte tolikšna. Je karta zlata?«

»Ne ne, gospod,« se je nasmehnila uslužbenka. »A razumite. Sedeli boste v največji dvorani ugledne ustanove v krogu svojih prijateljev, s katerimi ste preživeli del svojega življenja. Poleg tega boste sedeli na sedežu, ki bo označeno z vašim imenom.«
Moram priznati, da do tedaj nisem vedel, da lahko sedenje s prijatelji v dvorani toliko stane. Vseeno sem se vdal v usodo.

»Aha,« sem pokimal, plačal karte in se poslovil. Kaj hočem, sem si mislil, ko sem se vračal domov. Gre za enkraten dogodek in zanj je treba nekaj žrtvovati.

Začel se je bližati dan, ko se bom dokončno poslovil od fakultete. Dan pred tem sem pobrskal po omari in našel obleko, ki sem si jo nadel, ko sem prejel dar Svetega Duha. Hlače so me sicer nekoliko tiščale in tudi zgornja gumba srajce sem moral pustiti odpeta, če sem domov želel priti živ, a nič zato. Bom pa naslednji dan brez kosila. Samo da se udeležim te slovesnosti.
Naslednji dan sem se tako z znancem in ljubljansko trolo odpeljal novim dogodivščinam naproti. Klime v mestnem avtobusu seveda ni bilo, zato je mojo kolonjsko vodico kmalu zamenjal bolj pristen vonj, a se za to nisem kaj dosti zmenil. Vodica tako ali tako ni bila kaj prida in ljudje danes cenijo vse, kar je pristno. Čemu bi se obremenjeval?
Na kraj dogajanja sva prispela še pravočasno. Pred vhodom je stala množica ljudi, med njimi tudi nekaj znanih obrazov. Meni znanih obrazov. Nekateri so

okolje onesnaževali s cigaretnim dimom, drugi so udrihali čez vlado, tretji so se pogovarjali, kako bodo glasovali na naslednjem referendumu, ti so mimogrede postali del našega vsakdana, spet četrti pa so se nemirno prestopali sem in tja ter čakali na začetek prireditve.

Kdor čaka, dočaka, pravijo modri ljudje. Na podelitvi sem se prepričal, da to drži, zato imajo z moje strani vsa potrebna dovoljenja, da to trditev še naprej širijo po demokratičnem svetu. Tudi mi smo namreč dočakali začetek slovesnosti. Seveda v dvorani, kamor smo se, kako tipično slovensko, prerinili oz zdrenjali, če sem bolj nazoren. Med omenjenim početjem sem nenamenoma pohodil nekaj večernih toalet bodočih članic zavoda za zaposlovanje in upal, da tega ne bodo opazile. Verjetno res niso, kajti mojih ušes se ni dotaknila nobena roka.
Po pesmi, ki jo je v visokih tonih, kot se za tako veličastno slovesnost spodobi, odpela pevka, je na oder stopil povezovalec programa. Sledilo je nekaj govorov z vmesnimi glasbenimi vložki. Potem je napočil glavni del programa, podelitev diplomskih listin. Drug za drugim smo kapljali na oder, stisnili roko podeljevalki in odkapljali nazaj na svoje mesto. Počakali smo, da so diplomske listine prejeli vsi diplomanti, in se nato odpravili v prostor, kjer nas je čakala simbolična pogostitev: pecljati kozarci z vinom, decilitrski kozarci soka in izbrano pecivo.
V upanju, da bom pogasil svojo žejo, sem izpraznil kozarec soka, do katerega sem se prebil skozi množico. Še danes se sprašujem, ali je bila moja žeja tako huda ali pa kozarci premajhni. Odžejal sem se namreč šele po treh kozarcih.

»Boš pecivo,« me je v tem trenutku zmotilo simpatično bitje. Še preden sem mu lahko pritrdil, je ponujenega peciva že zmanjkalo, zato sva se skupaj odpravila do druge mize, kjer je spet sledilo razočaranje. No ja, sem si rekel, bom pa doma bolj obilno večerjal. Sicer pa imam srečo. Če bi pospravil samo en grižljaj, bi hlače nemudoma dale odpoved. Moje življenje je po njihovi krivdi namreč postajalo iz trenutka v trenutek bolj ogroženo, a svojega spremljevalca sem le stežka prepričal, da greva domov. Uspelo mi je šele, ko sem mu obljubil pijačo v sosednjem lokalu.

Zdi se mi, da imajo enkratni dogodki še eno značilnost: za njimi ostane prazen žep. Tako kot pogreba babice in dedka tudi opisani špas ni bil ravno poceni, pa še lačen sem bil. Zaradi hlač, seveda. No ja, vsaj svojega pogreba ne bom plačal sam. Upam.

Luka, Modri rakun

Barbara in župan (42 od 116)
Županu Almadéna smo v spomin podarili tudi rutko naše odprave (avtor: Blaž Maležič)

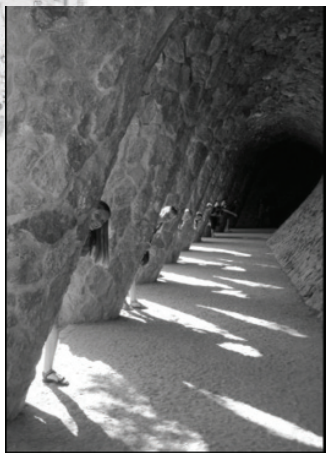

Skupinska malo drugače (110 od 116)
Park Güel (avtor: Blaž Maležič)

No, pa še nekaj spodbudnih misli ob prvih mesecih novega skavtskega in šolskega leta ☺

Kdor hoče nekaj narediti, bo našel pot. Kdor noče ničesar narediti, bo našel izaovor.

Skrivnost sreče ni v tem, da delamo tisto, kar bi radi, temveč da imamo radi tisto, kar delamo.

Vsak dan je darilo. Odpri ga. Proslavljaj. Uživaj v njem.

Ne premišljuj o tem, česar nimaš. Premišljuj o tem, kaj lahko narediš s tem, kar imaš.

Veseli se drobnih reči; morda se boš nekoč ozrl in spoznal, da so bile velike.

Na pravi poti k sreči je tisti, ki skrbi za srečo drugih. Skušajte zapustiti ta svet za spoznanje boljši, kakor ste ga prejeli. Bi-Pi

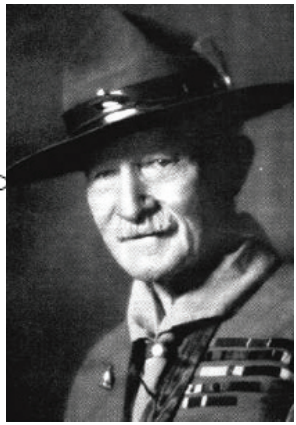

Širiti ljubezen, truditi se po svojih močeh in biti neobremenjen s posledicami ali rezultati.. to je življenje.

Katja Čop, Skrbna mravlja